

ΛΩΤΟΣ

9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Ελένη Τσιάλτα

Ένα κουβάρι μυστικά

Εικονογράφηση:
Σάντρα Ελευθερίου

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ...
την
οικογένεια

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ένα κουβάρι μουσικά
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Τσιάλτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σάντρα Ελευθερίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

© Ελένη Τσιάλτα, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0930-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0931-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Ελένη Τσιάλτα

Ένα κουβάρι μυστικά

Εικονογράφηση:
Σάντρα Ελευθερίου

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Κανονικά ένα βιογραφικό πρέπει να μιλάει για το ποιος είσαι και τι έχεις κάνει στη ζωή σου. Εγώ όμως, τώρα που κάθισα να το γράψω, μόλις έχω γυρίσει από μια βόλτα στην παραλία με τον σκύλο μου (έχω σκυλούκο) και δεν μπορώ ακόμα να συγκεντρωθώ. Άσε που από τη σκάλα της αυλής ανεβαίνει το άρωμα της ανθισμένης μανταρινιάς μας. Ο τόπος μου μυρίζει όμορφα αυτή την εποχή. Χαμομήλι κυρίως (μένω στην επαρχία). Τον σκύλο μας τον ονομάσαμε Λυσία, επειδή άρεσε στο τρίτο μου παιδί (ναι, έχω τρία παιδιά). Είναι παιχνιδιάρης, κυρίως με τη Δάφνη, που είναι τριών ετών (έχω κι εγγονή, άρα μαντεύετε και την ηλικία μου). Με τη Δάφνη ποτίζουμε μαζί τα λουλούδια (η κηπουρική είναι ένα χόμπι μου) και μαγειρεύουμε μαζί: πότε με τα δικά της κουζίνα πότε με τα δικά μου (μου αρέσει ακόμα να παίζω αλλά μου αρέσει και να δημιουργώ). Στο θαλασσινό μας σπίτι μένουν και οι περισσότεροι ήρωες των βιβλίων μου (αλήθεια λέω, απόδειξη ότι γράφω και παραμύθια). Βουαλά λίγα πράγματα για μένα (στα γαλλικά γράφεται «voilà», ολοκλήρη γαλλική φιλολογία σπούδασα). Για το αγαπημένο μου χρώμα δε χρειάζεται, νομίζω, να μιλήσω... Όσο για το βιογραφικό μου, θα το βρείτε στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.elenitsialta.com

*Στο Σοφάκι μου,
που έχει τα ίδια μάτια
με τον αδελφό της!*

†ταν Κυριακή πρωί και κανονικά θα μπορούσα να είχα ξυπνήσει πολύ αργότερα. Με ξύπνησε όμως η φωνή της μαμάς που μιλούσε στο τηλέφωνο με την Μπετίνα κι ως συνήθως της τα έψελνε. Δεν κατάλαβα για ποιο λόγο. Όμως η αλήθεια είναι ότι όλο και κάποιος λόγος βρίσκεται κάθε τόσο. Η μαμά τα βάζει πολύ συχνά με τη μικρότερη αδελφή της, που τη θεωρεί λίγο επιπόλαιη. Η συνηθισμένη φράση της μαμάς μου είναι: *«Να δεις που θα μας βάλεις σε μπελάδες κάποια μέρα, έτσι όπως μιλάς χωρίς να σκέφτεσαι»*. Η Μπετίνα όμως δε σκάει και πολύ με τα μαλώματα αυτά. Λες και δεν τα θυμάται ύστερα από λίγο κι όλα είναι μέλι γάλα. Άλλωστε, ούτε κι η μαμά δείχνει να τα θυμάται.

Έτσι και κείνη την ημέρα, κάποια αφορμή θα έδωσε πάλι η μικρή μου θεία κι έκανε τη μαμά μπαρούτι. Τη φωνή της την άκουγα μέχρι και κάτω απ' το πάπλωμα όπου είχα κωθεί μήπως και συνεχίσω να

κοιμάμαι. Πού τέτοια τύχη! Σηκώθηκα και τράβηξα για την κουζίνα.

«Ρίξε κάτι επάνω σου, θα πουντιάσεις. Γιατί σηκώθηκες τόσο νωρίς;» γκρίνιαξε η μαμά.

Τώρα τι να της πεις; Φαίνεται πως η μέρα της δεν ήταν κι απ' τις καλύτερες. Όμως, εδώ και δυο μήνες που είχε σταματήσει από τη δουλειά, γενικά οι μέρες δεν ήταν κι από τις καλύτερες. Είχαν απολύσει και πριν τρεις συναδέλφους της, αλλά είχε την ελπίδα πως δε θα έρθει κι η σειρά της. Λάθος έκανε. Ήταν η επόμενη.

«Γιατί μαλώνετε με τη θεία;» ρώτησα ψάχνοντας το κουτί με τα κορν φλέικς. Μου εξήγησε πως η Μπετίνα είχε μαζέψει ένα κουτάβι και σκόπευε να το κρατήσει. Μου εξήγησε επίσης πως και τα κορν φλέικς είχαν τελειώσει, αλλά υπήρχαν κάτι φρυγανιές. Θα μου έβγαζε και μαρμελάδα που μας είχε φέρει η κυρία Δέσποινα από απέναντι.

«Φτιάχνει ωραίες μαρμελάδες».

Αυτό το τελευταίο το είπε η μαμά, περισσότερο για να δικαιολογήσει την ξένη μαρμελάδα στο ντουλάπι μας. Δυσκολεύεται να αποφασίσει πως δε χρειάζεται να μου τα εξηγήει όλα. Έχω καταλάβει ότι περνάμε δύσκολα εδώ και καιρό.

«Και τι πειράζει που θα το κρατήσει;» ξαναρώτησα. «Η Μπετίνα τα αγαπάει τα σκυλιά. Όπως κι εσύ».

Η απάντησή της όμως ήρθε κοφτή: «Όλοι τα αγαπάμε αλλά δεν είναι καλές εποχές να ταΐζει και αδέσποτο. Το ζώο θέλει εμβόλια, θέλει σωστή διατροφή, θέλει ένα σωρό. Ξέρεις εσύ να της περισσεύουν χρήματα;»

Όχι, δεν ήξερα. Αντίθετα, θυμάμαι που έλεγε η Μπετίνα πως της είχαν μειώσει τον μισθό. Περιкоπές το είπε. Είναι μια λέξη που την ακούω συχνά και γι' αυτό δε μου κάνει εντύπωση σαν κάτι ξεχωριστό. Το κουβεντιάζαμε αυτό και με την Κάτια, γυρνώντας από το σχολείο.

Με την Κάτια δεν καθόμαστε στο ίδιο θρανίο αλλά μένουμε στο ίδιο τετράγωνο, οπότε γυρίζουμε μαζί τα μεσημέρια. Τα πρωινά τη φέρνει ο πατέρας της με το αυτοκίνητο κι ύστερα συνεχίζει για τη δουλειά του. Στο σχολασμα, όμως, δεν την περιμένει κανένας γιατί οι γονείς της δουλεύουν μέχρι αργά, και οι δύο. Η Κάτια λοιπόν

πρωτοανέφερε τη λέξη, αλλά στο μεταξύ την επαναλαμβάνουν συχνά στις ειδήσεις. Με την Κάτια συμφωνήσαμε πως θα μοιραζόμαστε το σάντουιτς που φέρνει από το σπίτι της και πως θα έρχεται στο δικό μου, να μας βοηθάει και τους δυο ο μπαμπάς στις ασκήσεις.

Για τις ασκήσεις το ξέρουν οι γονείς της. Για το σάντουιτς δεν το είπαμε στους μεγάλους. Είναι το δικό μας μυστικό. Αυτό και μερικά ακόμα. Μου αρέσει που έχουμε μυστικά. Μου αρέσει οτιδήποτε έχουμε μαζί. Κουβεντιάζουμε πολύ, ακόμα κι όταν διαφωνούμε. Προχτές μου είπε για τους γονείς της. Μάλωσαν αρκετά έντονα για το όνομα του μωρού. Τον αδελφό της Κάτιας θα τον βαφτίσουν το καλοκαίρι κι ακόμα δεν έχουν καταλήξει ποιανού παππού όνομα θα του δώσουν.

«Γιατί πρέπει οπωσδήποτε να πάρει το όνομα κάποιου παππού;» τη ρώτησα. Με κοίταξε σαν να ήμουν ούφο.

Δεν κατάλαβα τι την παραξένεψε. Φαίνεται στο σπίτι της θα το θεωρούν υποχρεωτικό αυτό. Ενώ εμένα, ας πούμε, με βάφτισαν Στέλιο. Δεν πήρα το όνομα ούτε του παππού του Φώντα, ούτε του παππού του Σωκράτη, που έτσι κι αλλιώς δεν πρόλαβα να τους γνωρίσω. Ούτε κι αυτοί εμένα. Μόνο μερικές φωτογραφίες τους υπάρχουν στο λεύκωμα που ξεφυλλίζω πότε πότε με την Μπετίνα. Όλο παλιές φωτογραφίες έχει εκεί μέσα, και η μόνη που έχει διάθεση να

μου εξηγήσει ποιος είναι ποιος είναι η θεία μου. Για κάποιο λόγο, η μαμά εκνευρίζεται.

Κάποτε, ήρθε και μας το πήρε μέσα από τα χέρια μας, εκεί που καθόμασταν στον καναπέ.

«Εδώ είναι που έχουμε μαζευτεί για τα γενέθλιά σου», έδειχνε η Μπετίνα. «Κι εδώ είναι ο γάμος του θείου Άλεξ. Να και η μαμά σου».

Η μαμά είναι γελαστή στη φωτογραφία. Είναι και έγκυος. Η κοιλίτσα της φουσκώνει να φωτογραφηθεί πρώτη πρώτη. Ο θείος Άλεξ είναι ο μεγάλος της αδελφός, αλλά μένει στην Αυστραλία και τον έχω δει μόνο δύο φορές που ήρθε παλιότερα, χωρίς την οικογένειά του. Όλο λέει πως θα έρθουν όλοι μαζί κάποτε.

Τι κακό έχουν όλα αυτά και τη νευριάζουν; Έπρεπε να την έβλεπε κανείς πώς έκανε μόλις μας άκουσε εμένα και την αδελφή της. Ήρθε φουριόζα και μας τράβηξε απότομα το λεύκωμα.

«Σου έχω πει να προσέχεις», αγρίεψε στην Μπετίνα. «Είναι παλιό και θα διαλυθεί», συμπλήρωσε ύστερα.

Όμως δε με ξεγελάει. Ξέρω καλά ότι η απόλυσή της της έχει κάνει τα νεύρα κουρέλια. Το λέει κι ο μπαμπάς, το βλέπουμε όλοι μας. Η μαμά μου δεν ήταν έτσι. Είναι γλυκιά και πολύ ήρεμη και ξέρω πως θα ξαναγίνει. Το πότε δεν ξέρω.

Η θεία Μπετίνα ήρθε με το «μωρό» της και μ' ένα δώρο για μένα. Πήρα το πακέτο αλλά τα μάτια μου καρφώθηκαν στο «μωρό». Ένα γκριζωπό κουταβάκι με άσπρες κηλίδες λες και το ράντισαν με χλωρίνη.

«Να το κρατήσω;» ρώτησα.

Με πρόλαβε όμως η μαμά, που το πήρε στην αγκαλιά της και δεν έλεγε να το μοιραστεί. Αφού το χάιδεψε και το ζουζούνισε κάμποσο, μου το άφησε για να πάει να σερβίρει.

«Μ' αρέσει που έκανε και τη σκληρή στο τηλέφωνο», παρατήρησε η θεία.

Ο μπαμπάς γέλασε. «Αφού την ξέρεις την αδελφή σου. Λιώνει για τα μικρά».

«Στελίκο μου, άνοιξε το πακέτο σου», μου θύμισε η Μπετίνα. «Αυτό που πήρα θα πηγαίνει με το πράσινο των ματιών σου». Κι ύστερα, άφησε τον σκυλούκο σ' εμάς τους άντρες και πήγε να βοηθήσει στην κουζίνα.

«Είναι πολύ μικρούλι για να βρίσκεται μακριά απ' τη μαμά του», είπα στον μπαμπά.

Εκείνος είχε την άποψη πως, αν δεν το μάζευε η θεία, θα ήταν δύσκολο να επιβιώσει το σκυλί. «Θα προτιμούσες να το άφηνε στον δρόμο; Άλλωστε αυτό τώρα έχει δεθεί με την Μπετίνα μας. Ούτε που θυμάται πού βρισκόταν. Αρκεί να έχει αγάπη και φροντίδα».

Δεν ήμουν σίγουρος πως τόσο μικρό κουτάβι θα είναι καλά μακριά από τη μαμά του, αλλά ξεχάστη-

κα με τα παιχνιδίσματα και δεν το ξανασκέφτηκα. Η Κάτια, που κατέφθασε μόλις έμαθε πως έχουμε σκυλάκι στο σπίτι, ενθουσιάστηκε. «Τι γλυκό που είναι! Όταν έρχεται η θεία σου και το φέρνει, να μου το λες να έρχομαι κι εγώ».

Ο μπαμπάς που την άκουσε θέλησε να την πειράξει: «Εσένα θα σε κρατάμε σε απόσταση, μικρή μου. Αν δε λύνεις τις ασκήσεις, θα σε αφήνουμε έξω απ' την αυλή, να παρακολουθείς το σκυλί από μακριά».

Στο σημείο αυτό, η κουβέντα πήρε άλλο δρόμο. Η Κάτια απάντησε στον μπαμπά πως θα είναι σαν την κυρία που έρχεται στο μεγάλο διάλειμμα και κοιτάζει επίμονα στην αυλή του σχολείου. Εκείνος τη ρώτησε πόσο συχνά έρχεται αυτή η κυρία, και η μαμά που άκουσε ήρθε να ρωτήσει με τη σειρά της αν η γυναίκα είναι κοντή ή ψηλή, λεπτή ή εύσωμη, καστανή ή ξανθιά. Και οι δύο γονείς μου αναρωτήθηκαν για την ηλικία της κυρίας. Η φίλη μου σάσπισε και η Μπετίνα ήρθε να σώσει την κατάσταση λέγοντας: «Πάμε βόλτα τον σκυλούκο;».

Την επόμενη μέρα, στην αυλή του σχολείου, μια γερή σπρωξιά της Κάτιας μ' έκανε να πονέσω.

«Τι σ' έπιασε, μου λες;»

«Να τη!»

«Να τη ποια;»

Πολλές είναι οι αλλαγές στη ζωή του Στέλιου: οι γονείς του έχουν χάσει τις δουλειές τους, μια άγνωστη γυναίκα τον παρακολουθεί, ένα ξένο σπίτι φαίνεται να τον καλεί και παντού μισόλογα γύρω του. Οι λεπτομέρειες που αρχικά περνούν απαρατήρητες θα φτάσουν να γίνουν ένα μπερδεμένο κουβάρι που το αγόρι θα πρέπει να ξετυλίξει πόντο πόντο. Θα αντέξουν οι μικρές του πλάτες τόσα οικογενειακά μυστικά; Θα καταφέρει να κρατήσει ισορροπίες στα συναισθήματα και στις σχέσεις του με όσους αγαπάει; Μια ιστορία ειπωμένη με καθαρό λόγο, όπως ακριβώς μιλάει η κάθε Κάτια και ο κάθε Στέλιος. Και γραμμένη με γοργό ρυθμό, όπως ακριβώς ξετυλίχτηκαν και τα γεγονότα της.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ **ΦΡΟΥΤΑ**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15765